

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg ved udmærket godt, når jeg står her i debatten, hvad Venstre mener om tørklæder. Jeg ved også udmærket godt, hvad De Konservative og De Konservatives ordfører mener. Men jeg er meget, meget usikker på efter debatten, hvad Socialdemokraterne mener, for det virker, som om der er en fuldstændig forskel på det, som partiformanden siger, og det, som andre mener. Det er det, jeg egentlig har været lidt efter, og jeg har sådan set også været nysgerrig efter at vide det, for jeg er totalt overrasket over, at man ikke bakker sin partiformand op i en så vigtig sag, en så omdiskuteret sag, som den er.

Det Radikale Venstre har jeg måske lidt opgivet i den her sammenhæng, for jeg tror egentlig, der er utrolig mange radikale, som har den opfattelse, som hr. Naser Khader også har, og som Demokratiske Muslimer med hr. Naser Khader som fundament har diskuteret, nemlig at det kan være et meget stort problem for kvinders stilling, at man skal tvinges til at bære tørklæde.

Der er for mig at se stor uenighed i den radikale gruppe. Men det har jeg ligesom forliget mig med. Det er jo meget ofte tilfældet.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Når nu hr. Peter Skaarup ikke selv – klart og tydeligt – vil komme ind på, hvad det er, der menes af Venstre og Konservative om tørklædedebatten, så vil jeg da gerne have lov til at citere statsministeren:

»Jeg er meget uenig med Søren Krarup ... Nazisymbolet er et symbol på en af de mest totalitære ideologier, verden har kendt. Tørklædet er et religiøst symbol, og efter min overbevisning skal de to overhovedet ikke sammenlignes«. Man må da for en gangs skyld have lov til at rose statsministeren både for hans klarhed og i øvrigt også for indholdet.

Sandheden er jo den, at Dansk Folkeparti er totalt isoleret med hensyn til at ville sammenligne tørklæder med nazisymboler, og at Dansk Folkeparti åbenbart ikke forstår, at man sagtens kan have diskussioner om tørklæder i al almindelighed uden at skulle gå til rabiate sammenligninger.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Altså, det, jeg ikke forstår, er, at man ikke kan blive klog på, hvad en partiformand dækker, når

en partiformand siger noget om tørklæder. Jeg forstår ikke, at det kan være sådan, at man som partiformand bare kan sige: Nå ja, men jeg mener det her, og så er der åbenbart alle mulige andre opfattelser i ens folketingsgruppe og i ens parti. Så er det jo meget, meget svært at vide for vælgerne, hvad de skal vurdere på i forhold til det politiske billede.

Som hr. Simon Emil Ammitzbøll antydede, er jeg ret klar på, hvad Venstre mener, og hvad f.eks. hr. Bertel Haarder, vores tidligere integrationsminister, mente. Det er jeg meget klar på. Jeg er også meget klar på, hvad De Konservative mener, for der kan jeg høre, hvad det er, der bliver sagt, og jeg kan forstå, at det er partiets holdning.

Kl. 16.15

Men det, jeg ikke kan forstå, er, at en partiformand kritiserer det her med tørklædet og siger, det er kvindediskriminerende, og så viser det sig, at partiet slet ikke bakker det op, måske har en helt anden holdning til det. Jeg kan ikke finde ud af, hvad holdningen er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse først blive foretaget i mødet næste torsdag, den 3. maj 2007.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 139:

Forslag til folketingsbeslutning om asylansøgers mulighed for arbejde og praktik.

Af Troels Ravn (S) m.fl.

(Fremsat 30/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu til noget helt andet har man næsten lyst til at sige, efter at vi nu har været i gang siden kl.

10.00 i formiddags. Asylansøgere har allerede i dag mulighed for at deltage i forskellige former for aktivering, herunder praktik og arbejde. Ak-

tivering af asylansøgere tilrettelægges både internt i asylcentrenes regi og eksternt. Aktiveringen tilrettelægges i samarbejde mellem asylansøgerne og medarbejderne på indkvarteringsstedet og nedfældes i den kontrakt, der indgås for den enkelte asylansøger.

Asylansøgere over 17 år kan ud over de nødvendige opgaver som rengøring, madlavning, oprydning m.v. udføre opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet. Det kan dreje sig om f.eks. mindre vedligeholdelsesopgaver, administrationsopgaver samt opgaver i forbindelse med pasning og undervisning af børn og unge.

Asylansøgere, hvis sag er under behandling, og afviste asylansøgere, der medvirker til deres udrejse, kan derudover aktiveres i en intern produktionsvirksomhed i tilknytning til asylcenteret. Det kan f.eks. være på et sy- eller cykelværksted og lignende.

Asylansøgere, hvis sag er under behandling, og afviste asylansøgere, der medvirker til deres udrejse, kan endvidere uden for indkvarteringsstedet komme i praktikforløb af kortere varighed, maksimalt 13 uger, og i helt særlige tilfælde op til 26 uger. Dansk Røde Kors har oplyst, at der for tiden er asylansøgere i praktik hos f.eks. frisører, gymnasier, cafeer, sygehuse, blomsterbutikker, postvæsenet og andre steder.

Samme persongruppe må endvidere udføre ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde. Dansk Røde Kors har oplyst, at der f.eks. er asylansøgere, der arbejder i kirken på Israels Plads, deltager i teaterstykke på Betty Nansen Teatret, underviser i musik og arbejder i syværksted.

En afvist asylansøger, der ikke medvirker til sin udrejse, mister muligheden for at deltage i intern produktionsvirksomhed, ekstern praktik samt ulønnet arbejde, Afviste asylansøgere, der ikke medvirker til udrejsen, kan således kun udføre opgaver på asylcenteret.

Denne aktivering kan bl.a. bestå i madlavning, administrationsopgaver, opgaver i forbindelse med pasning af børn samt aktivering af børn og unge i øvrigt. Der kan også være tale om deltagelse i tilbud om fritidsaktiviteter, sociale og kulturelle aktiviteter, sportsaktiviteter, projekter og kurser.

I 2002 indførtes jobkortordningen, som er en smidig behandling af ansøgninger om arbejdstilladelse fra særlig kvalificeret arbejdskraft på de områder, hvor der er arbejdskraftmangel. Asylansøgere, der har en ansættelseskontrakt el-

ler et ansættelsestilbud inden for et fagområde, som er omfattet af jobkortordningens positivliste, kan søge opholds- og arbejdstilladelse, og ansøgning kan i disse tilfælde indgives her i landet.

Jeg mener derfor, at vi allerede behandler asylansøgere med respekt og menneskelighed og giver dem gode forhold under opholdet.

Får asylansøgere generelt mulighed for at tage lønnet arbejde under deres ophold her i landet som foreslået af forslagsstillerne, så vil det betyde en positiv særbehandling af asylansøgere i forhold til andre udlændinge, som skal have en opholds- og arbejdstilladelse for at få job i Danmark. Det kan de kun få, hvis der ikke findes personer her i landet, som kan udføre arbejdet.

Jeg synes, at forslagsstillerne blander reglerne om asyl sammen med reglerne om opholds- og arbejdstilladelse. Såfremt en asylansøgning giver ret til lønnet arbejde, så kan det have den meget uheldige konsekvens, at udlændinge forsøger at få job i Danmark via asylsystemet og uden om de almindelige regler om opholds- og arbejdstilladelse.

Kl. 16.20

Jeg mener heller ikke, at det er hensigtsmæssigt at give asylansøgere tilbud om lønnet arbejde og lignende aktiviteter, som er egnet til at fastholde asylansøgerne i det danske samfund og dermed hæmme de afviste asylansøgers vilje til at rejse hjem. Dette skal ses i lyset af, at langt hovedparten af asylansøgerne i dag får afslag på deres ansøgning om asyl og derfor ikke har udsigt til en tilværelse her i landet.

Jeg mener i øvrigt så også, at det socialdemokratiske forslag må være svært at forklare over for f.eks. EU-borgere fra de nye EU-lande, der med østaf-talen, som Socialdemokraterne er med i sammen med regeringen, kan søge om arbejdstilladelse i Danmark, og hvor vi møjsommeligt har aftalt en proces for at kunne give arbejds- og opholdstilladelse. Hvordan skal man kunne forklare disse personer, at hvis man i stedet for kommer til Danmark og siger asyl, så stilles der ikke nogen yderligere betingelser for at få en arbejdstilladelse her i Danmark?

Se, efter regeringens opfattelse så må man i stedet for sikre korte sagsbehandlingstider for asylansøgerne. Det har regeringen gjort, og vi vil fastholde den nuværende, hurtige sagsbehandling, således at asylansøgere hurtigst muligt kan få afklaret, om deres fremtid ligger i Danmark eller i hjemlandet.

Og så er det vigtigt, at når en asylansøger får asyl, skal vedkommende hurtigst muligt ud og bo i en kommune, der i samarbejde med den enkelte udlænding har ansvaret for integrationen, bl.a. ved hjælp af et introduktionsprogram. Introduktionsprogrammet skal sikre, at nyankomne udlændinge integreres hurtigst muligt og mest hensigtsmæssigt i det danske samfund ved at støtte nyankomne udlændinge i at tilegne sig de sproglige, kulturelle, faglige og andre forudsætninger, der er nødvendige for at kunne deltage i samfundslivet på lige fod med andre borgere, ligesom programmet også skal sigte imod, at udlændinge så hurtigt som muligt kan få et arbejde og blive selvforsørgende.

Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ingen spørgsmål til ministeren. Første ordfører bliver fru Britta Schall Holberg og derefter hr. Troels Ravn.

Britta Schall Holberg (V):

Da Venstres ordfører ikke kan være tilstede, har jeg lovet at tale på Venstres vegne om dette forslag, hvor Socialdemokraterne vil give alle asylansøgere mulighed for lønnet arbejde under deres ophold i Danmark fra dag et. Det gælder alle asylansøgere, altså også dem, der har fået afvist deres ansøgning om opholdstilladelse og kun afventer deres hjemsendelse.

Vi kan ikke støtte dette forslag. Vi mener, at det vil føre udlændingepolitikken i en helt forkert retning. Danmark er jo et retssamfund, hvor vi selvfølgelig respekterer de afgørelser, som myndighederne træffer, og er man som asylansøger blevet nægtet ophold i Danmark, siger lovgivningen, at man skal rejse hjem, når situationen i hjemlandet tillader det. Indtil det kan lade sig gøre, skal man bo i et såkaldt hjemsendelsescenter, der er specielt indrettet med henblik på at forberede og klæde den enkelte ordentligt på til hjemrejsen.

Jeg mener, at Socialdemokraternes forslag lægger op til et brud med disse sunde og grundlæggende principper i flygtningepolitikken. Forslaget ville give rigtig mange afviste asylansøgere falske forventninger om en midlertidig eller permanent opholdstilladelse i Danmark, hvis de får lov til at arbejde og bosætte sig uden for centrene. Den form for umenneskelig behandling synes jeg ikke vi kan være bekendt. Jeg synes også, at det er at stikke folk blår i øjnene.

Det er i sandhed svært at vide, hvor Socialdemokraterne står. Den ene dag bakker Socialdemokraterne fuldt og fast op om regeringens udlændingepolitik, og dagen efter svinger pendulet igen, og så er holdningen pludselig blevet en helt anden. Den ene dag vil S stramme, og den næste dag vil S slække.

Med dette beslutningsforslag vil Socialdemokraterne fuldstændig udhule og underminere de eksisterende jobkort- og greencardordninger, to ordninger, der er sunde, og hvor vi tiltrækker arbejdsivrige mennesker, der er villige til at bidrage positivt til samfundet. Hvis Socialdemokraternes forslag bliver til virkelighed, er alt, man skal gøre for at få en opholdstilladelse, at tage til Danmark og søge om asyl. Man får simpelt hen arbejdstilladelse – og dermed også opholdstilladelse fra dag et – i samme sekund, som man passerer den danske grænse.

Kl. 16.25

For mig er det et mysterium, hvorfor Socialdemokraterne fremsætter det her forslag, for Socialdemokraterne er jo mig bekendt varme fortalere for de to førnævnte ordninger. Men det betyder måske ikke noget. Normalt er Socialdemokraterne jo hunderædde for at få udenlandsk arbejdskraft ind i landet, tag bare østtaftalen f.eks., men nu vender man så på en tallerken og vil give fri adgang til Danmark og de goder, som følger med den danske velfærdsstat.

Det vil jo naturligvis føre til, at vi vil få en vældig flygtningestrøm af hidtil uset størrelse. Og det er ikke det, Venstre vil.

Venstre er meget tilfreds med de nuværende muligheder for at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. En asylansøgning skal ikke være en gratis billet ind på det danske arbejdsmarked. Men selvfølgelig skal asylansøgerne have gode og anstændige forhold under deres ophold her.

I øjeblikket findes der en gruppe på ca. 600 afviste irakere i Danmark, der blot afventer hjemsendelse til Irak. Vi mener i Venstre, at vi skal fokusere på at give irakerne nogle kvalifikationer, som er efterspurgt i deres hjemland. Via et tæt samarbejde med de irakiske myndigheder skal vi finde ud af at indkredse, hvad der er behov for i de forskellige regioner og dele af landet. Og når det er fastlagt, skal vi give disse mennesker mulighed for at deltage i opkvalificerende aktiviteter under deres ophold i Danmark, alt sammen ting, der giver kvalifikationer, som kan bruges og er direkte relaterede til deres hjemsendelse.

Der er to klare fordele ved en sådan ordning. Først og fremmest får irakerne i højere grad noget meningsfyldt at tage sig til i hverdagen, og dernæst er de langt bedre klædt på til det øjeblik, de vender tilbage til Irak. De afviste asylansøgere skal ikke forberedes til et liv i Danmark, men til et liv i Irak. En forudsætning for at deltage i et opkvalificeringsforløb er, at man underskriver en kontrakt, hvori man forpligter sig til at vende frivilligt hjem, når der atter er ro i ens hjemområde.

Venstre kan som sagt ikke bakke op om Socialdemokraternes beslutningsforslag. Vi mener ikke, at man skal have fri adgang til det danske arbejdsmarked fra dag et, hvis man har søgt om asyl. Med dette forslag står det klart for enhver, at Socialdemokraterne ikke ønsker en fast og fair udlændingepolitik. Og det er vel i virkeligheden også det, vi har været inde på i hele dagens debat i dag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu ved jeg godt, at det er den vikarierende ordfører, der taler, så jeg skal nok holde mig inden for forholdsvis pæne rammer. Jeg vil bare sige det på den måde, at sådan som jeg ser Socialdemokraternes forslag, er det jo et forsøg på også at blande sig i debatten om alle de her afviste asylansøgere og al den snak, der har været omkring det. Nu er fru Britta Schall Holberg jo også engageret i de udlændingepolitiske spørgsmål, og derfor kunne det bare være interessant at høre, om den vikarierende ordfører ved, om Venstre har gjort sig nogle tanker om, hvad man kunne gøre for de afviste asylansøgere, der i øjeblikket bare sidder og sidder på asylcentre.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg tror, at statsministeren for nogen tid siden på glimrende vis har gjort rede for, at regeringen er inde i overvejelser om, hvordan – og det var det, jeg også var inde på i min tale her – vi er helt klar til, om jeg så må sige, at lave nogle ordninger for de afviste asylansøgere, sådan at de er bedre klædt på til at vende tilbage til deres hjemland. At give dem fast ophold her i landet, når de er afvist, vil Venstre afvise, for nu at sige det sådan.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg har også godt hørt, hvad statsministeren har sagt. Det er jeg sådan set ikke blevet klogere af, fordi det virker, som om det mest var det, man vist i moderne politik kalder at lukke en flanke, nemlig at man går ud og siger sådan lidt florumvundet om et emne, for så håber man, at der ikke bliver diskuteret mere om den sag. Fru Britta Schall Holberg kunne vel så egentlig bekræfte, at der faktisk ikke foreligger noget.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Det vil jeg sandelig ikke kalde at lukke en flanke, at statsministeren rent faktisk åbner en mulighed, som ikke har været der tidligere. Det er i hvert fald en hertesag for mig, at der her er tale om afviste asylansøgere. Det er altså mennesker, der har fået afslag på deres ansøgning, det er dem, vi taler om. De skal hjem, det er meningen. De skal ikke blive her, og de skal i hvert fald ikke have en opfattelse af, at hvis vi bliver ved at trække tiden ud, så ender det nok med, at de alligevel bliver her. Det er ikke retssikkerhedsmæssigt rigtigt.

Kl. 16.30

Men alligevel er vi da i Venstre og i regeringen altså også helt klar over, at der da godt kan være nogle momenter, vi skal drøfte, og det er så der, statsministeren har åbnet en mulighed ved at sige, at hvis vi giver dem noget opkvalificerende, vil de være bedre egnede, når de skal hjem. Det er det, statsministeren har sagt. Jeg er ikke blandet ind i det, for jeg vikarierer her på pladsen lige på nuværende tidspunkt. Jeg forstår, at der er drøftelser om det her, og jeg er sikker på, at hr. Ammitzbøll kommer til at høre mere om den sag inden ret længe.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg hørte den bastante melding om, at de skal hjem, og at man ikke for alvor skal finde nogle løsninger i mellemtiden. Jeg synes, fru Britta Schall Holberg sådan set melder sig lidt ud af virkeligheden. Vi har den mest alvorlige flygtningekatastrofe i Mellemøsten. Der er altså ikke ret mange tegn på, at der inde for de næste måneder bliver sagt ja til, at man fra UNHCR og myndighederne kan garantere folks sikkerhed. Det håber jeg at fru Britta Schall Holberg er enig i.

Så jeg vil bare opfordre Venstres ordfører til måske at vurdere hele det synspunkt i forhold til den reelle situation, der er i området. Og så lige om opkvalificering: Der er jo mennesker med masser af kvalifikationer i lejrene.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan ikke helt forstå spørgsmålet. Jeg synes, at ministeren her fra talerstolen for et øjeblik siden gjorde fantastisk glimrende rede for, hvad der rent faktisk gøres for de mennesker, der sidder i denne udsatte situation. Det næste er, at statsministeren, synes jeg, på glimrende vis har åbnet en diskussion om, hvordan vi bedre kan komme disse mennesker i møde i en umådelig vanskelig situation. Det er vi enige om at de er i.

Så jeg synes, at der er to elementer i det: Man har sagt, at vi godt forstår, at der her er nogle mennesker, som er i en vanskelig situation, og at landet, de skal sendes hjem til, ikke er klar til dem lige for nærværende. Men vi bliver nødt til at holde fast i, at afviste asylansøgere skal hjem.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jamen selv om man holder fast i det, kan man jo godt give dem mulighed for at arbejde, og min påstand er jo, at der faktisk er masser af kvalifikationer. Noget af det, der ville være bedst for at opkvalificere dem, ville sådan set være at lade dem få lov at arbejde med det, de i forvejen kan. Det ville jo være den absolut bedste opkvalificering. Jeg ved, at der har været nogle ideer om, at de skulle lære at bygge deres eget hus, men hvis man nu er kemiingeniør eller har erfaring som skolelærer, så er det måske bedre, at man faktisk holder de erfaringer ved lige, også til den tid, hvor man i givet fald skulle hjem.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Det er jeg jo sådan set fuldstændig enig i. Men jeg går også ud fra, at det, som drøftes netop i øjeblikket, er spørgsmålet om, hvordan vi kan kvalificere det enkelte menneske netop til den situation, at vedkommende skal hjem på et tidspunkt. Men jeg synes, det ville være – og det vil jeg gerne gentage – umenneskeligt, hvis man giver mennesker, der har fået afslag på en ansøgning, en falsk forhåbning om, at de kan blive her i landet ved at give dem lønnet arbejde og bopæl uden for asylcentrene. Det synes jeg simpelt hen, som jeg sagde i min tale, er at stikke folk

blår i øjnene, og det vil vi i hvert fald i Venstre ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det var blot lige den sidste bemærkning, som gav mig lyst til at citere det kvindelige irakiske parlamentsmedlem, som Venstre på et tidspunkt har uddelt sin frihedspris til. Det er jo hende, som har sagt, at det, vi har brug for, jo ikke er at få nogle folk, som er syge og svækkede, hjem. Det, hun har sagt, er: Send dem ikke hjem nu, men sørg for, at de er virksomme, at de er aktive, og de arbejder.

Derfor bilder fru Britta Schall Holberg sig selv noget ind, måske for at have det bedre med den politik, der føres, hvis hun siger, at det er for at gøre de mennesker en tjeneste, at de ikke må have lov at være virksomme i det danske samfund. Det er for at gøre dem en tjeneste, at det eneste, de får lov til, er at sove og spise. Det er der ingen, der har glæde af, ikke dem, ikke os og ikke det Irak, de skal hjem til på et tidspunkt.

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Ja, jeg ved altså ikke rigtig, hvor spørgeren har haft sine ører henne. For et lille øjeblik siden stod ministeren her og fortalte, hvad der rent faktisk blev gjort.

Det næste er, at jeg citerede – eller det gjorde jeg så ikke, men jeg henviste til – statsministerens udtalelse om, at det jo lige præcis er det, der ligger i det, at de mennesker selvfølgelig ikke skal sidde uvirksomme. Det er der ingen af os der synes er spor morsomt; det ville hverken ordføreren eller jeg synes var særlig spændende.

Og derfor må vi finde en form, som respekterer dette, at her er der tale om afviste asylansøgere, som skal have noget meningsfyldt at beskæftige sig med. Og hvad er mere meningsfyldt, end at de kan være med til at opbygge deres land, når de kommer hjem?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der ikke flere spørgsmål. Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Troels Ravn.

Troels Ravn (S):

Jeg står her med et meget enkelt og et meget klart forslag.

Socialdemokraterne vil pålægge regeringen snarest at fremsætte de nødvendige lovforslag

og foretage de fornødne administrative ændringer med henblik på at give asylansøgere adgang til lønnet arbejde og lønnet praktik, indtil asylansøgeren enten har fået asyl i Danmark eller der er skabt mulighed for, at asylansøgeren kan hjemsendes.

Socialdemokraterne er fast besluttet på at hjælpe de svageste i samfundet, og så længe mennesker befinder sig i Danmark, er det vores pligt at behandle dem med respekt og medmenneskelighed. Mennesker, der søger asyl i Danmark, må, uanset om de opnår asyl eller ej, sikres så gode forhold under opholdet, at de ikke bliver fysisk og psykisk syge og går i stykker som mennesker.

Uanset hvor dygtigt personalet arbejder på asylcentre, og uanset at de fysiske forhold de senere år er blevet forbedret, så mangler stadig det væsentligste, nemlig et meningsfyldt arbejde og beskæftigelse. Beboere – der i forvejen er mennesker, som befinder sig i en svær og meget belastende situation – sygner hen og bliver syge. Derfor ser vi det nødvendigt at ændre dele af måden, asylansøgere behandles på.

Det er i dag ikke muligt for asylansøgere at tage et lønnet arbejde og gennemføre en uddannelse med lønnet praktik. Det er vigtigt, at mennesker, der befinder sig i Danmark, har mulighed for at skabe sig et godt liv og en god fremtid, uanset om fremtiden så ligger i Danmark eller i hjemlandet. Det vil være en såkaldt win-win-situation, hvis asylansøgeren under sit ophold erhverver sig kompetencer, der kan bruges fremadrettet både i Danmark og i hjemlandet.

At være i gang, arbejde og erhverve sig kompetencer har kolossal betydning for den enkelte asylansøger, ja, faktisk er det afgørende for både trivsel og den generelle sundhedstilstand. Alle asylansøgere skal derfor have mulighed for at tage lønnet arbejde og lønnet praktik.

Forslaget handler ikke kun om irakerne på asylcentre. Det gælder alle beboerne på asylcentre. Vi må nemlig ikke glemme, at der også er mange afviste asylansøgere fra det gamle Jugoslavien, der har siddet i centrene i mange, mange år.

Forslaget har inden debatten her i dag i Folketinget været debatteret i medierne, og det har for mig været opløftende at høre, at forskellige eksperter i dansk udlændingepolitik samstemmende har udtalt, at forslaget om at give asylansøgere ret til arbejde ikke vil betyde en øget tilstrømning af asylansøgere til Danmark. Det vil stadig være svært at få asyl i Danmark, og det

forhold ændrer forslaget ikke på. Danmark er ikke og bliver ikke et eldorado for flygtninge. Der bliver ikke åbnet nogen ladeport til Danmark, og forslaget er ikke en genvej til at opnå arbejdstilladelse.

Jeg vil også klart understrege, at der ikke bliver ændret et komma i den gældende udlændingepolitik, som Socialdemokraterne bakker hundrede procent op om. Asylansøgere, der har fået deres ansøgning om asyl behandlet og er blevet afvist, skal rejse hjem, og asylansøgere med åbenlyst grundløse asylansøgninger skal fortsat afvises ved grænsen.

Men det her handler om en gruppe afviste asylansøgere, der af forskellige årsager ikke kan rejse hjem. Der er ikke indgået nogen hjemsendesaftale mellem Danmark og hjemlandet, og de hænger fast i asylcentre. De befinder sig i en helt ekstraordinær situation. Og dér har vi et ansvar for at holde asylansøgerne i gang med meningsfuld beskæftigelse, give dem færdigheder og kompetencer, der også er målrettet deres fremtidige tilværelse i hjemlandet, og dermed motivere dem positivt til at rejse hjem, når forholdene tillader det. Det vil være en handling, der er humanistisk og et ordentligt samfund værdig, og Danmark har et ansvar i den her sag.

Der er da heller ikke mange danskere, der kan forstå, hvorfor beboerne på asylcentre ikke kan få lov til at leve en ordentlig tilværelse og få lov til at forsørge sig selv, indtil de kan rejse hjem. Hvorfor må de ikke arbejde, når de gerne vil og kan?

Kl. 16.40

For de menneskers skyld, som sidder år efter år og bliver syge i vores asylcentre, håber jeg, at også de borgerlige politikere vil følge deres inderste overbevisning og stemme for forslaget. Folketingets partier bør kunne finde sammen om det her forslag.

Jeg vil afslutningsvis citere fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre, der for nylig udtalte:

Hvor længe skal man egentlig fastholde asylsøgere i en lejrtilværelse? 15 år? 20 år? For evigt?

Vi skal forbedre forholdene for asylansøgere, mens de er i Danmark, for de forhold, vi byder dem i dag, er humanitært pinagtige.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var talen. Og så er der nogle spørgsmål, og jeg har foreløbig fru Henriette Kjær, hr. Allan Niebuhr, hr. Morten Østergaard, fru Britta Schall Holberg og hr. Jesper Langballe; det er dem, jeg

har noteret. Og så er det fru Henriette Kjær som den første.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg er meget forundret over det her forslag fra Socialdemokraterne, det må jeg sige. Og det, der i særlig grad undrer mig, er, at man mener, at en bygningsarbejder fra Irak, eller hvad det nu end kan være, skal have bedre mulighed for at komme ind på det danske arbejdsmarked, end arbejdskraft fra vores EU-medlemslande skal have.

Altså, Socialdemokraterne har været meget nidkære med hensyn til at sikre, at der kom en såkaldt østaf tale, og at hver eneste polak, eller hvad det end måtte være, der vil her til Danmark og arbejde, skal have behandlet sin sag omstændeligt i Beskæftigelsesministeriet. Det skal tjekkes, at alle love og regler er overholdt, og at man får arbejde på et sted, der selvfølgelig har en overenskomst osv. Men hvis man kommer fra Irak eller andet, så er det bare ud på arbejdsmarkedet med det samme.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det her har ikke et hammerslag med østaftalen at gøre. Det her forslag involverer nogle mennesker, nogle asylansøgere, som er i en helt ekstraordinær situation, fordi de sidder i vores asylcentre. Der er ikke indgået nogen hjemsendelsesaftale mellem Danmark og hjemlandet; vi vil ikke sende dem hjem. Regeringen vil heller ikke påtage sig det ansvar og demonstrerer også her dobbeltmoral, for man vil lade dem sidde og sygne hen i centrene, og man vil ikke sende dem hjem.

Men det angår altså en gruppe mennesker, der sidder i en helt ekstraordinær situation, og der bør vi som et humant samfund tage handling og så i den situation her give lov til arbejde og praktik, men selvfølgelig hele tiden med den betingelse, at så snart forholdene er sådan, at man kan rejse hjem, så skal man også rejse hjem, når man er afvist asylansøger.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det, man skriver her i forslaget, er jo ikke noget med afviste asylansøgere, der har siddet i centrene i meget, meget lang tid. Det er fra dag et. Der står, at der skal laves ændringer med henblik på at give asylansøgere adgang til løn-

net arbejde, og man er altså asylansøger fra det tidspunkt, man kommer og siger, at man ønsker asyl i Danmark. Der ønsker Socialdemokraterne altså, at man skal kunne komme ud på arbejdsmarkedet. Og det bliver man nødt til at forholde sig til i Socialdemokratiet.

Hvordan kan det være, at man ønsker denne forskelsbehandling mellem EU-borgere – som vi traditionelt har et tæt samarbejde med, og hvor en af kongstankerne er, at der skal være fri adgang for arbejdskraft i EU-landene – og folk fra tredjelande, altså, at man pludselig nu ønsker at give tredjelande bedre forhold? Det er mig meget uforståeligt, og det kræver altså en god forklaring fra Socialdemokraterne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den kommer måske nu. Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er rigtigt, at der i forslaget står, at det her er med henblik på at give asylansøgere adgang til lønnet arbejde og lønnet praktik, indtil ansøgeren enten har fået asyl i Danmark eller der er skabt mulighed for, at asylansøgeren kan hjemsendes – altså, indtil situationen er afklaret. Og det bedste er da naturligvis, at en afvist asylansøger kan rejse hjem – og skal rejse hjem – med det samme, og det er jo også den udlændingepolitik, som vi hundrede procent bakker op om.

Men vi har altså, vil jeg sige til fru Henriette Kjær, her en gruppe mennesker, som sidder i en helt ekstraordinær situation, som altså på femte, sjette, syvende, ottende, niende år sidder fast i vores asylcentre, og som altså ikke kan rejse hjem på grund af forholdene i hjemlandet, på grund af at Danmark ikke har indgået en hjemsendelsesaftale. Det kan vi vel anstændigvis ikke se på eller på, at de her mennesker altså bliver syge, sygner hen, når løsningen ligger lige for.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg kunne så starte med at tage den op, hvor vi slutter nu. Jeg kan ikke rigtig se, hvor det socialdemokratiske forslag overhovedet har noget som helst at gøre med hverken det, at der sidder nogen på ottende eller niende eller tiende år, eller det, der blev henvist til før i ordførertalen, om, hvad fru Birthe Rønn Hornbech havde sagt om, hvor længe man skulle sidde.

Det her drejer sig jo om forslaget fra dag et, som fru Henriette Kjær siger. Hvordan havde man tænkt sig, at man skulle få det her med et lønnet arbejde i det private erhvervsliv til at harmonere med, at de her mennesker altså lever på en ordning, hvor de formentlig bor gratis i det danske samfund? Hvordan havde man tænkt sig, at hele det her skulle falde i hak med overenskomstmæssigt arbejde og østaftaler og lignende? Jeg synes, at det er et mismask, og jeg vil meget gerne have, om man kunne give en forklaring på, hvordan man havde tænkt sig, at det her skulle komme til at fungere.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er meget vigtigt, at hr. Allan Niebuhr forstår, at det er fra dag et under den forudsætning, at der endnu ikke er fundet en afklaring på asylansøgerens vilkår. Man kan være afvist, og så sidder man i asylcentre, og så er der altså det forhold, at man ikke kan sendes hjem til sit hjemland. Som jeg har været inde på, er der ikke indgået nogen hjemsendelsesaftale. Forholdene tillader ikke, at man kan rejse hjem.

Det er en ekstraordinær situation, og det har ikke noget med østaftalen at gøre, og det har heller ikke noget at gøre med overenskomster eller andre vilkår på arbejdsmarkedet. Det her er en gruppe mennesker, der som sagt sidder i en ekstraordinær situation, og som vi så giver nogle ekstraordinære vilkår.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg siger heller ikke, at det her har noget med østaftalen at gøre. Jeg prøver bare at få et forhold imellem Socialdemokraternes nidkærlighed med at overholde østaftalen og så det her.

Vi har en række folk, som vi meget gerne vil have ud og integreres i det danske samfund, og dem arbejder vi allerede med nu. Hvordan havde man tænkt sig, at det skulle forholde sig, samtidig med at man nu vil indplacere nogle andre, som man vil give en fortrinnsstilling?

Jeg synes altså bare ikke, at det her på nogen som helst måde harmonerer. Det er bare det. Jeg forstår ikke, hvad Socialdemokraterne overhovedet har tænkt på, da de fremsatte det her forslag. Der er ikke nogen sammenhæng i det. Vi har så mange andre integrationsopgaver.

Det der med de afviste asylansøgere er vi helt obs på. Det forhandles der jo om en løsning på i øjeblikket, det er slet ikke det. Det er alle de an-

dre asylansøgere, som man nu vil til at give et stykke lønnet arbejde. Jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen, og jeg er ikke blevet klo-gere af det, hr. Troels Ravn har sagt indtil nu.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det lyder, som om hr. Allan Niebuhr lukker øjnene for, at der er en stor gruppe mennesker, der sidder i vores asylcentre i mange, mange år og bliver mere og mere syge på krop og sjæl, sygner hen, og som klart kunne hjælpes ved, at vi giver dem lov til at tage arbejde, til at gå i praktik, til at få nogle kompetencer, som de fremadrettet kan bruge, når de kan rejse hjem til deres hjemland, eller hvis de får ophold i Danmark.

Socialdemokraterne vil overholde østaftalen – det er slet ikke noget, der har med sagen at gøre – men vi vil også tage hånd om den her gruppe mennesker, som vi føler et stort ansvar for, for vi kan se, at forholdene ikke er et humant samfund værdigt.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu skal det bedste jo ikke være det godes fjende, og jeg synes, det er godt, at Socialdemokraterne har fremsat et forslag, som naturligvis har mange positive elementer. Men jeg synes, at der er et spørgsmål, som hr. Troels Ravn ikke skal snydes for lejligheden til fortsat at prøve at svare på, og som forslaget jo ikke giver svar på. Det er: Hvor længe kan man bo i et dansk asylcenter?

Det loft, som vi var enige om nødvendigvis må være – i øvrigt enige med De Konservative – og som anstændigvis må sættes over opholdet i et dansk asylcenter, hvad skal det være? Og er det ikke rigtigt, at det her forslag ikke giver svar på det spørgsmål? Men forhåbentlig gør hr. Troels Ravn det så.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Vi ønsker formentlig alle sammen hver især, at forholdene eksempelvis i Irak kunne blive sådan, at irakerne kunne rejse hjem. Forholdene er ikke til det, og Danmark har ikke nogen hjemsendelsesaftale. Regeringen vil heller ikke påtage sig det ansvar at tvangshjemsende, og at tvangshjemsende er jeg i øvrigt også imod.

Der er ikke noget loft, og i den situation må vi så sige, at det ikke er det tidsperspektiv, der er afgørende, men det afgørende er, at man, mens

man er i Danmark og altså sidder i de her asylcentre, har nogle ordentlige forhold, så man kan trives og udvikle sig som menneske. Det handler altså om at få de her kompetencer, få noget viden. Og den dag forholdene er bedret og er til, at man kan rejse hjem, så har man også nogle kompetencer, som man kan bruge.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, at hr. Troels Ravn svarer på det spørgsmål, han måske havde drømt om jeg ville stille, for det er klart, at det er det svar, der bliver givet med beslutningsforslaget fra Socialdemokraterne. Men det svarer bare ikke på spørgsmålet om, hvor længe man skal sidde i et dansk asylcenter. Vi er udmærket klar over, at der ikke er en hjemsendesaftale med Irak. Det er sådan set det, der har drevet resten af oppositionen til at fremsætte et forslag om et loft over opholdstiden. Det er det, som hr. Troels Ravn og Socialdemokraterne ikke længere mener er nødvendigt at sætte. Lad mig derfor spørge på en anden måde: Hvilke tilbud har Socialdemokraterne til de asylfamilier, som er hårdest ramt, dem, hvor forældrene måske har forsøgt selvmord, i hvert fald er på psykofarmaka og får anden behandling, og som givetvis ikke er dem, der har mulighed for at gå ud og finde et arbejde? Hvilke tilbud har Socialdemokraterne til dem og deres familier? Er det et ophold i et asylcenter i 5, i 10, i 15 år – et helt barneliv for de børn i et asylcenter, hvis forældrene ikke kan finde et arbejde?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg kan ikke give hr. Morten Østergaard noget svar på, hvor længe man kan sidde i et asylcenter. Men jeg kan give det svar, at Socialdemokraterne mener, at vi skal arbejde for, at forholdene bliver så gode som overhovedet muligt, mens man sidder i centeret. Det vil altså sige, at der er mulighed for meningsfuld beskæftigelse, nemlig det, at man kan tage et lønnet arbejde og blive selvforsørgende. Det er i og for sig også, at man kan flytte ud af centeret. Men fordi man er afvist asylansøger, er det hele tiden på den betingelse, at den dag, forholdene tillader man kan rejse hjem, skal man også gøre det.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg håber da, at ordføreren er klar over, hvad der står i Socialdemokratiets eget forslag, for der er jo ikke tale om, at det kun er de afviste asylansøgere, der drejer sig om. Der er tale om asylansøgere, der fra dag et kommer ind over den danske grænse, som så skal have lønnet arbejde. Det er det, Socialdemokratiet foreslår. Det var bare en oplysning.

Men er Socialdemokratiet ikke enig i, at det vil åbne for en ny strøm af asylansøgere, og er Socialdemokratiet ikke enig i, at det er fuldstændig urimeligt over for alle de andre mennesker med uddannelse og alt muligt, der kommer og møjsommeligt skal søge arbejdstilladelse her i landet og igennem alle de procedurer, og så kan asylansøgere gå lige ind foran dem? Synes Socialdemokratiet, at det er rimeligt?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Fru Britta Schall Holberg skal jo være klar over, at vi har mange asylansøgere, som sidder i vores asylcentre, hvis sag endnu ikke er endelig afklaret. Vi har nogle, der sidder der i meget, meget lang tid, og det er derfor, at vi tager gruppen med, altså alle asylansøgere. Men stadig væk – det vil jeg gerne klart understrege – på den betingelse, at når en asylansøger har fået afvist sin ansøgning, skal vedkommende også rejse hjem, når forholdene tillader det.

Vi åbner ikke en ladeport til Danmark. Som jeg sagde i mit indlæg, giver eksperterne – jeg har ikke ledt efter dem, slet ikke – hvis udsagn, jeg har læst om, mig ret i, at det her ikke åbner en ladeport, for det ændrer ikke ved vores asylpolitik. Det er stadig væk svært at få asyl i Danmark.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan ikke helt forstå det, for mig bekendt venter de asylansøgere, der kommer til, meget kort på at få et svar på, om de kan få asyl eller ej. Så jeg tror, det må bero på en misforståelse fra Socialdemokratiets side, hvis man tror, at folk, der søger asyl, sidder her længe. Der er tværtimod tale om en nedgang i sagsbehandlingstiden.

Kl. 16.55

Men jeg vil spørge, om ikke ordføreren er klar over, hvorfor vi har haft den store integrationsdebat, vi har haft her hele formiddagen eller i virkeligheden hele dagen, og at denne indsats,

som vi nu bliver nødt til at gøre for at få mennesker integreret i det danske samfund, i høj grad bliver et mægtigt stort stykke arbejde, fordi vi qua den socialdemokratisk-radikale politik i 1990'erne fik så mange mennesker ind, at vi ikke var i stand til at integrere dem.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Der er asylansøgere, der sidder i vores asylcentre igennem lang, lang tid, flere år, og deres situation er endnu ikke afklaret. Så har vi også en stor gruppe af asylansøgere, der har fået afvist deres ansøgning, men som ikke kan rejse hjem. Det er da rigtigt, at vi godt kan koble debatten her op på formiddagens debat om værdier og holdninger og normer i det danske samfund, og i den forbindelse har Socialdemokraterne en lang, lang række forslag til god integration, og dem kan jeg da fortælle om ved en anden og senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at det er meget svært at følge med i, for jeg synes, at hr. Troels Ravn flakker rundt imellem afviste asylansøgere og asylansøgere i ansøgningsfasen. Som hr. Allan Niebuhr var inde på, er det ikke til at finde ud af.

Jeg opfatter da beslutningsforslaget sådan, at der er tale om, at man vil have de folk ud i arbejde, mens de søger asyl, men så begynder man at tale om, hvor længe de kan sidde, om det skal være 7, 8, 9 eller 10 år. Fru Britta Schall Holbergs spørgsmål må jo være en anfægtelse for os alle sammen. Det er de folk, der ikke vil rejse hjem, og så er der jo tale om afviste asylansøgere.

Folk, der søger asyl, er ude for en sagsbehandlingstid på ca. 100 dage, mens de er i første ansøgningsfase, og når de så går til Flygtningesnævnet, er det 100 dage igen. Så hvad er det egentlig, hr. Troels Ravn mener? Er det begge typer, han taler om?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er meget vigtigt for os at sige, at vi med det her forslag vil tage hånd om de mennesker, der sidder i vores asylcentre under nogle helt ekstraordinære forhold. Det er altså primært de her afviste asylansøgere, som sidder på fjerde, femte, sjette, syvende, ottende og niende år, hvor vi kan se, at de her mennesker bliver syge, de syg-

ner hen, og at løsningen faktisk er lige ved hånden, nemlig at give dem meningsfuldt arbejde.

Som jeg har sagt flere gange, er det stadig væk ud fra den forudsætning, at når forholdene i hjemlandet er til det, skal man rejse hjem. Men så længe de er her og ikke kan rejse hjem, skal vi give dem en værdig og ordentlig tilværelse. Det er faktisk så simpelt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Forvirringen breder sig. Beslutningsforslaget forekommer mig at handle om asylansøgere i ansøgningsfasen. Men lad nu det være, det får vi sikkert ikke rede på.

Hr. Troels Ravn siger, at det her ikke skal ændre en tøddel ved den danske asylpolitik. Nej, men hvis man gjorde det til en eller anden form for virkelighed, ville det sandelig ændre på mulighederne for at administrere en asylpolitik. V- og K-ordførerne har allerede været inde på det helt urimelige i, at asylansøgere skulle kunne stryge lige forbi et jobkort, green card-ansøgere osv. og komme ind på arbejdsmarkedet.

Men jeg vil gerne spørge hr. Troels Ravn om noget helt andet: Hvordan vil hr. Troels Ravn bære sig ad med som integrationsminister, når de folk er spredt rundt omkring i hele landet og de er groet fast i deres område, at drive dem sammen for at hjemsende dem?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Men alternativet er altså, at de sidder i centrene og bliver nedbrudt og går i stykker som mennesker. De kommer hertil som mennesker med resourcer, men dem bryder vi ned. Jeg vil hellere åbne op for, at man kan komme ud og leve en værdig tilværelse, blive selvforsørgende og få sig nogle kompetencer, noget viden og noget læring, som kan bruges fremadrettet.

Og igen: Det her er ikke et brud med vores asylpolitik, som Socialdemokraterne bakker op omkring. Det her ændrer ikke ved vores asylpolitik, for det er stadig væk sådan, at er du afvist, så skal du rejse hjem, den dag forholdene tillader det.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, det lyder til, at ordføreren har visse besværligheder, hvis jeg må sige det på den måde. Jeg tror, det skyldes, at Socialdemokraterne

går som katten om den varme grød og lader være med at forholde sig til det væsentlige problem i forhold til afviste asylansøgere, nemlig spørgsmålet om, hvor lang tid man kan sidde i et asylcenter. Er der ikke noget loft over, hvor lang tid mennesker kan leve i et center? Det er det væsentlige spørgsmål. Og hvordan forholder Socialdemokraterne sig egentlig til det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg mener faktisk, at jeg ret klart og tydeligt forklarede, at der ikke er noget loft; det er ikke tidsperspektivet, men indholdet, der er det vigtige. Og i den situation må vi give mulighed for arbejde og praktik osv. Socialdemokraterne har heller ikke noget problem med, at man som asylansøger bliver selvforsørgende, heller ikke som afvist bliver selvforsørgende og flytter ud fra centeret, men stadig væk er det altså under den forudsætning, at når man kan rejse hjem, så skal man.

Virkeligheden i Danmark på asylcentre er jo, at de her mennesker ikke kan rejse hjem, som forholdene er nu. Og her tillader vi som nation brutalt set, kan man sige, at lade dem sidde og sygne hen og gå til som mennesker.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det sidste er jeg sådan set fuldstændig enig med ordføreren i. Men jeg synes stadig væk, at vi mangler et svar. Jeg må rose ordføreren for ærligheden. Jeg svarede ikke på det med, hvor lang tid man skulle være i et asylcenter, hedder det oppe fra ordføreren, og det er jo rigtigt, for det blev der ikke svaret på. Det er blevet negligeret.

Jeg tror bare, at det, der er det væsentlige, er, at ens liv ikke er sat på standby i et asylcenter. Folketingets Integrationsudvalg har for nylig besøgt bl.a. Asylcenter Avnstrup, hvor vi kunne møde en 14-årig knægt, der havde siddet 8 år i danske centre. Er det virkelig en barndom at tilbyde mennesker?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Nu skal hr. Simon Emil Ammitzbøll lytte rigtig godt efter. Jeg har sagt: Jeg kan ikke svare på, hvor lang tid man kan sidde i et asylcenter, men jeg kan svare på, at Socialdemokraterne vil foreslå, at i den tid, hvor asylansøgerne sidder i danske asylcentre, skal de have muligheder for en værdig og en ordentlig tilværelse. Og det bety-

der eksempelvis også, at de børn, som nævnes og refereres til her, som vi har mødt rundt omkring på vores ture til asylcentre, naturligvis også skal have muligheder for at få en ordentlig skolegang, få noget viden, noget læring og blive bygget op som hele mennesker, og at de voksne altså får muligheder for at kunne arbejde, også at udvikle sig og få nogle kompetencer, som de kan bruge fremadrettet, så de, når forholdene tillader det, kan rejse hjem til deres hjemland. Det er det, man skal, når man er afvist.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger jeg tak til ordføreren, for der er ikke flere spørgsmål. Jeg beder den næste ordfører, hr. Jesper Langballe, komme på talerstolen.

Jesper Langballe (DF):

Forslagets bemærkninger indledes med noget, der ligner en politisk bekendelse: Socialdemokraterne er fast besluttede på at hjælpe de svageste i samfundet.

Med de ord signaleres en erindring om, hvad der engang var det lysende ... Jeg venter lige, til hr. Troels Ravn er med.

Kl. 17.05

Jeg citerede den politiske bekendelse, der indleder det hele: Socialdemokraterne er fast besluttet på at hjælpe de svageste i samfundet.

Med de ord signaleres en erindring om, hvad der engang var det lysende mål for Socialdemokratiet: solidariteten med de små i landet, med arbejderen på fabrikken, med tyendet i landbruget.

Men med tiden blev arbejderpartiet et ideologisk parti, hvor de intellektuelle tog magten under Jens Otto Kragh og især under Anker Jørgensen. Slagordet solidaritet blev bevaret og dyrket, men mere og mere som en museums-genstand. Der skete nemlig det, at solidariteten blev adresseløs. Det var ikke mere konkrete danske mennesker, man ville hjælpe. Det var hele verden. Solidariteten med bestemte mennesker på den jord, hvor man selv går og arbejder, antog karakter af et program for overjordisk godhed, der favnede alt i himlen og på jorden. En sådan adresseløs solidaritet bliver tillige indholdsløs, da den nu ikke orienterer sig mod konkrete eksisterende mennesker, men ud fra ens egen idé og ud fra ideologens egen følelse af godhed.

Udlændingepolitikken blev Socialdemokraternes pæl i kødet. Det illustrerer det lysende klart. Da solidariteten ikke længere havde nogen

adresse, ikke mere var vendt mod den danske arbejder eller arbejdsløse, men ville favne alt og alle, blev den til en følsom kynisme.

Da de landsmænd, som partiet havde svigtet til fordel for solidaritet med hele verden, afskedigede partiet som regeringsbærende ved systemskiftet i 2001, tilkendegav partiet efter den første forvirring og handlingslammelse, at det nu ville vende hundrede og firs grader og støtte Dansk Folkepartis og regeringens udlændingepolitik. Men det var kun panik, hjertet var ikke med. Solidariteten havde stadig ingen adresse.

Det viser sig, at den abstrakte godhed, man orienterede sig ud fra, i sin konsekvens var en følsom kynisme. De mennesker, man nu rettede godheden imod, flygtningene, som repræsenterede de svage i alverden, var egentlig lige så ligegyldige som de svage i Danmark.

Sagen er jo den, at hvis asylansøgere, mens deres asylsag er til behandling, og det er det, der fremgår af beslutningsforslagets tekst, og ikke, hvad hr. Troels Ravn sagde her fra talerstolen, får lov til at slå sig ned i det danske samfund og tage arbejde, så integreres de og får Danmark som deres nye land. Børnene får danske kammerater, de voksne slår rod, og flygtningene bliver til indvandrere, endnu før de er anerkendt som flygtninge, med den følge, at hvis de bliver afvist som flygtninge og skal rejse tilbage, hvor de kom fra, så overskæres brutalt alle de hjertebånd, der er knyttet. Det er livsødelæggende og umenneskeligt.

Jamen det var jo netop menneskeligheden, godheden og solidariteten, man ville, ikke sandt? Jovist, en adresseløs solidaritet, som skulle pleje ideologens følelse af egen godhed.

I Socialdemokratiets veltagsdage havde partiet en indenrigsminister, der hed Johannes Kjærbo, rundet af arbejderklassen. Han var på mange måder en brutal bøffel. Da han skulle administrere de tyske flygtninge, som under og efter besættelsen strømmede ind i Danmark, greb han det håndfast an. De blev lukket inde i lejre med strengt forbud mod at arbejde eller overhovedet omgås danskere, for de skulle jo hjem igen, og så skulle de ikke føje til deres øvrige flygtningetragedie, at de nu skulle jages fra et nyt land, hvor hjertet havde slået rod.

Det har Kjærbo hørt meget ondt for fra kulturradikalismen, og det er bestemt heller ikke en model, vi vil efterligne i dag. Men historikeren Henrik Havrehed har i en disputats om emnet retfærdiggjort ham. Konsekvensen af hans robuste flygtningepolitik var ikke den følsomme kynismes umenneskelighed, for Johannes Kjærbo var politiker i en tid, da solidariteten med de svage havde adresse og derfor havde et indhold.

KL 17.10

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi har jo forstået og følger med interesse, da vi ikke er inviteret, at der pågår en masse forhandlinger mellem regeringen og Dansk Folkeparti om, hvad man kan blive enige om i forhold til dog på en eller anden måde at lade nogle af de afviste asylansøgere arbejde. Jeg forstod, at hr. Jesper Langballe sammen med Venstres integrationsordfører har sin helt egen pagt, kan man jo næsten kalde det, i forhold til hvordan løsningsmodellen skal skrues sammen.

Men jeg vil gerne høre fra hr. Jesper Langballe egen mund, hvad man kæmper for fra Dansk Folkepartis side i de forhandlinger. Kæmper man for at minimere omfanget af det arbejde, eller kæmper man for ligesom at åbne om ikke ladeporten, så gitterporten til asylcentre, så menneskene kan komme ud og arbejde? Hvad er Dansk Folkepartis linje i de forhandlinger?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan ikke begynde at kommentere de forhandlinger, for det ville være fuldstændig ødelæggende. Jeg kan sige en ting, og det er, at der er enighed mellem de forhandlende parter om, at afviste asylansøgere skal hjem. Men jeg bliver jo nødt til nu, da det er i den her debat, spørgsmålet bliver rejst, at sige, at hr. Troels Ravn slet ikke har forstået sit eget forslag. Der står her:

Mennesker, der søger asyl i Danmark, må, uanset om de opnår asyl eller ej, sikres så gode forhold under opholdet, at de ikke bliver syge og går i stykker som mennesker. Derfor anser vi det for nødvendigt at ændre dele af måden, asylansøgere bliver behandlet på.

Der er ikke i hele forslaget et eneste ord om afviste asylansøgere. Det er jo dem, vi forhandler om i øjeblikket, og det er der, problemet med de lange ventetider er. Det er dem, vi taler om. De, der tales om her, er folk i ansøgningsfasen. Der er det noget med 200 dages sagsbehandling, og der virker det helt meningsløst.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kunne ikke drømme om at bede hr. Jesper Langballe, selv om han jo så gjorde det alligevel,

redegøre for, hvad de andre deltagere i forhandlingerne mener og er enige i osv. Nej, det, jeg var ude efter, var Dansk Folkepartis linje og hr. Jesper Langballes forhandlingsmodel, om jeg så må sige.

Kan vi ikke få at vide i det mindste på det principielle plan, hvad Dansk Folkeparti ligesom kæmper for i de her forhandlinger? Så må vi jo afæske andre svar på, hvad de står for. Men jeg synes da, det er rimeligt at bede hr. Jesper Langballe, som afviser det her forslag, redegøre for, hvad det så er, Dansk Folkepartis politik er, ikke mindst fordi forhandlingerne åbenbart pågår.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er ikke i tvivl om, at det ville hr. Morten Østergaard gerne vide, men det får han ikke at vide, ikke ved denne lejlighed. Jeg kan såmænd godt betro ham – jeg vil næsten indgå væddemål om det – at hverken regeringen eller de to andre partier, der deltager i forhandlingerne, vil fortælle noget om, hvor vi er.

Dansk Folkepartis generelle linje med hensyn til de ting er jo velkendt. Det har vi talt om i efterhånden mange år. Men når man står midt i nogle forhandlinger, er en forhandlingslinje jo altid stillet over for en anden forhandlingslinje, og der skal man ikke begynde at røbe nogen af delene. Så det kan jeg ikke tjene hr. Morten Østergaard i.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg må jo sige, at hr. Jesper Langballe kommer rigtig nemt omkring det. Hr. Jesper Langballe taler om en adresseløs solidaritet og selvgodhed. Så må jeg jo sige, at Dansk Folkepartis brutalitet i den her sag ikke er adresseløs. Den rammer plet. Den rammer de asylansøgere, der sidder i vores asylcentre og har siddet der i mange år. Men jeg hører ikke et eneste forslag fra Dansk Folkeparti eller fra hr. Jesper Langballe til, hvad vi så kan gøre for at hjælpe de her mennesker. Kan vi ikke bare få et eneste konstruktivt forslag i den her grænseløse brutalitet?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Forudsætningen for at svare på det spørgsmål er jo, at hr. Troels Ravn først forklarer mig, hvem det er, der skal hjælpes. Det er fuldkommen uklart. Beslutningsforslaget taler om asylansø-

gere. Hr. Troels Ravn taler fra talerstolen om afviste asylansøgere.

Jeg er ikke i tvivl om, at hr. Troels Ravn synes, at det er meget brutalt at sige sandheden. Det kan det også godt somme tider være. Men jeg vil sige, at vi ikke har nogen brutale følelser over for andre mennesker og ganske specielt ikke for de stakler, der sidder i Avnstrup og Sandholmløjren og er ofre for deres egen desperate beslutning, og når de siger, de er psykisk syge, så kan der meget vel være noget om det, for det tror jeg at jeg selv ville blive, hvis jeg havde truffet en så vanvittig beslutning. Det er nemlig ikke sådan, som hr. Troels Ravn var inde på før, at tilbagesendelsesaftaler er noget, man får, når der er ro i landet. Tilbagesendelsesaftaler er noget, man får – hvis man får det – fordi man ikke vil rejse hjem frivilligt.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

I forslaget står der jo højt og tydeligt, at mennesker, der søger asyl i Danmark, må, uanset om de opnår asyl eller ej, sikres så gode forhold under opholdet, at de ikke bliver fysisk og psykisk syge og går i stykker som mennesker. Det er jo det her eller ej. Det gælder altså de afviste asylansøgere. Er hr. Jesper Langballe fuldstændig uvidende om, at der sidder mennesker i vores asylcentre, som har siddet her i mange år, og som bliver syge af at sidde her, fordi de sidder og er uvirksomme? De kan ikke få meningsfuld beskæftigelse.

Er hr. Jesper Langballe fuldstændig uvidende om det forhold, og har Dansk Folkeparti ikke noget bud på, hvordan Dansk Folkeparti konstruktivt kan gå ind og hjælpe?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det er hr. Jesper Langballe ikke fuldstændig uvidende om, for det er jo faktisk det, vi sidder og forhandler om i øjeblikket, og som alle taler om. Det er et kæmpe problem med de folk, der trods de danske myndigheder og ikke vil rejse hjem. Når vi ikke kan få tilbagesendelsesaftaler uden videre, så hænger det jo ikke sammen med, at der er uro i de pågældende lande, men det hænger sammen med de derværende myndigheders genhusningsproblemer, som, vil jeg dog føje til, vi måske kunne hjælpe dem med.

Nu forstår jeg hr. Troels Ravn sådan, at det her fuldstændig forskelsløst handler om både

asylansøgere i ansøgningsfasen og afviste asylansøgere. Der er ikke skelnet mellem, om de sidder der 9 år, eller om der er tale om, at de sidder to gange 100 dage, arbejde skal de have lige på stedet. Er det rigtigt forstået? Nu kan jeg ikke få svar.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Skal vi give hr. Troels Ravn mulighed endnu en gang? Nej, nej. Der er ikke flere spørgsmål til ordføreren, og derfor bliver den næste ordfører fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Vi Konservative undrer os en del over, at Socialdemokraterne nu kaster sig ind i kampen for at få asylansøgere i arbejde, for det er da underligt, at man i Socialdemokratiet mener, at det er nødvendigt med en østaf-tale, der gør det besværligt for arbejdstagerne i de nye EU-lande at komme hertil og tage arbejde, på trods af at der mangler arbejdskraft, og så omvendt mener, at mennesker, der skal tilbage til Irak, Kosovo eller Iran, gerne må tage et arbejde.

Den arbejdskraft, der kommer fra østlandene, er målrettet de erhverv, hvor der mangler arbejdskraft, for man kan jo ikke bare komme her til. Man skal som EU-borger kunne forsørge sig selv, og hver enkelt medarbejder granskes i Arbejdsmarkedstyrelsen, der nidkært sørger for, at de job, de pågældende får, er i fuld overensstemmelse med love og regler og overenskomster.

Men nu ønsker Socialdemokraterne, at de asylansøgere, der kommer til Danmark, fra dag et skal kunne tage et arbejde og deltage fuldt ud på arbejdsmarkedet. Jeg har meget svært ved at forstå, at man fra Socialdemokraternes side ikke gør en mere aktiv indsats for at få mange af såvel de unge som de ældre indvandrere, der allerede bor i Danmark, ud på arbejdsmarkedet.

Hvis vi nu f.eks. tager Århus, så er ledighedsprocenten for f.eks. somaliere 40,5, for irakere er den 25,4 og for libanesere 24,5. Så man må sige, at der er nok at tage fat på, inden man begynder at ville finde arbejde til nogle mennesker, der lige er kommet til Danmark som asylansøgere eller har fået afslag på ophold i Danmark. For vi Konservative går så ud fra, at Socialdemokraterne selvfølgelig vil hjælpe disse mennesker med at få et job, formidle kontakt til det, for der er jo mange af dem, der lige er kommet, der ikke en-

gang kan dansk, så det vil nok være lidt svært at læse jobannoncer.

Der må jo gøres en indsats, og det undrer altså også meget, at man ikke lægger nogle flere kræfter i for de udlændinge, der engang har været asylansøgere, og som nu har fået opholdstilladelse og er i landet, men altså ikke er kommet i arbejde. Så det er den fuldstændig omvendte verden set med konservative øjne.

Kl. 17.20

Det er et problem for integrationen, at indvandrere og flygtninge, der har fået opholdstilladelse og måske ligefrem statsborgerskab, ikke kan komme ud på arbejdsmarkedet. Og vi fatter slet ikke, at LO nu også har ført det frem i de trepartsforhandlinger, der foregår mellem arbejdsmarkedets parter og regeringen, for øvelsen må da gå ud på at få de grupper, der i dag er i aktivering eller på passiv ydelse, ind i et ordinært job. Det mener vi konservative der skal gøres en indsats for, og når samfundet for tiden oplever en økonomisk fremgang, så er det om at udnytte opsvinget til at få alle med på vognen.

Derfor har vi også en forventning om, at kommunerne sætter alle sejl til for at få de mennesker, der har fået opholdstilladelse, i arbejde.

Så vi Konservative kan altså ikke støtte det her forslag. Vi synes, det har mange fuldstændig ulogiske konsekvenser. Men vi mener altså også, at det er et helt ustyrligt system, der vil blive sat i gang, hvis vi følger den socialdemokratiske tankegang.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Fru Henriette Kjær nævner nogle tal for somaliere og andre befolkningsgrupper i Århus. De kunne jo også tages som udtryk for, at regeringens politik på det her område ikke virker. Det skal jeg så lade blive stående, men derimod stille et meget enkelt spørgsmål.

En af de ting, som vi jo selvfølgelig synes er vigtig, er, at nogle af de unge mennesker får mulighed for at få en uddannelse. Der sker rent faktisk på baggrund af, at man ikke må tage et lønnet job, en forskelsbehandling. Hvis man som ungt menneske siddende i en flygtningelejr – det ved vi fra de besøg, vi har haft – vil gå i gymnasiet, kan det lade sig gøre, men man kan ikke gå på en teknisk skole eller en erhvervsuddannelse og fuldføre foretaget, fordi det indebærer en lønnet praktik. Synes fru Henriette Kjær, at det er rimeligt?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det synes jeg det er, for om mange af de asylansøgere, der kommer til Danmark, og dem, der er afvist, ved vi jo, at de altså skal tilbage til det land, de kom fra. Og der mener jeg, at man skal målrette de aktiviteter, der skal foregå for dem, mod det land, de skal tilbage til. Man skal jo ikke se på arbejdskraftsituationen i Danmark eller ting. Hvad nu, hvis det så faktisk lader sig gøre med en hjemsendelse midt i, at vedkommende er i gang med en uddannelse? Så bliver det næste krav vel fra Socialdemokraternes side, at nu skal vi lige lade det her unge menneske gøre uddannelsen færdig. Det bliver vi nødt til.

Det er det, jeg mener med, at det jo faktisk er et ustyrligt system forstået på den måde, at Socialdemokraterne tager skridtet fuldt ud og egentlig lige så godt kunne give de mennesker en opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Nu er det ikke et spørgsmål om, hvad fru Henriette Kjær kan formode at Socialdemokraterne vil, men hvad der er det reelle i det her. Og det reelle spørgsmål til fru Henriette Kjær i den her sammenhæng er: Hvis en færdiguddannet med et automekanikerbevis fra Danmark i hånden står i sit hjemland og er kommet hjem, eller hvis en person kommer hjem og har deltaget i nogle aktiviteter, som ikke giver noget bevis og ikke giver nogen kompetence, hvem er så bedst stillet?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hvis man har de samme kompetencer, så er jeg helt sikker på, at man vil klare sig lige godt. Nu er automekanikere også et rigtig dårligt eksempel, for det er der jo både mange danske unge mænd og mange med udenlandsk baggrund i Danmark der rigtig gerne vil i praktik som, og det er nærmest umuligt at få en praktikplads.

Det er jo netop også det, jeg synes er problemet her. Der er altså nogle grupper, jeg mener har en berettiget forventning om, at vi hjælper dem med noget arbejde og uddannelse, grupper, der skal have en fremtid her i Danmark. Jeg synes, det er fint med aktiviteter i asylcentre og mulighed for praktik og andre ting, men det er altså meningen, at i hvert fald de fleste af de afviste skal hjem igen.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Fru Henriette Kjær spørger: Hvorfor gør Socialdemokraterne ikke noget for de ledige nydanskere rundtom i kommunerne? Og fru Henriette Kjær taler om østaftalen. Det tager vi bare en anden gang. Det har ikke noget med det her forslag at gøre. Jeg synes, det er udenoms snak.

Kl. 17.25

Hvorfor forholder fru Henriette Kjær sig ikke til forslaget og til forslaget intention om at hjælpe asylansøgere, der sidder fast i de danske asylcentre? Det er mit indtryk, at fru Henriette Kjær ellers gerne vil være en streg mere human, en streg mere ordentlig, når det gælder de her asylansøgere. Hvis ikke det bare skal være varm luft og populisme, må fru Henriette Kjær komme med nogle konkrete forslag til, hvordan vi så kan hjælpe.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg bliver nødt til at tage afstand fra den påstand, at jeg snakker udenom. Hvis der var en, der gjorde det før, var det den socialdemokratiske ordfører.

Østaftalen er da meget relevant at diskutere i den her sammenhæng, for jeg forstår ikke, hvordan Socialdemokratiet på den ene side kan have en politik om, at der skal opsættes et meget stramt regelsæt for de mennesker, der skal ind i det her land og arbejde, på trods af at de kommer fra en del af EU – og man er åbenbart meget nervøs for, at de oversvømmer det danske arbejdsmarked, og derfor har man krævet, at der kommer nogle meget skrappe regler – og på den anden side siger man: Velkommen til Danmark. Hvis man søger asyl, kan man altså søge arbejde fra dag et. Det er da en underlig politik. Det er det rette ord! Det bliver jeg altså nødt til at sige til Socialdemokraterne. Jeg afviser ikke, at der kan foregå aktiviteter i et asylcenter, så menneskene bliver aktiverede og har noget at komme hjem med i bagagen, det er jeg da stor tilhænger af, men det socialdemokratiske forslag er fuldstændig umuligt at administrere, og det vil have nogle konsekvenser, jeg ikke engang tror Socialdemokraterne selv har gennemtænkt.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jamen østaftaler og asylansøgere i en hel ekstraordinær situation er to forskellige ting, og jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Fru Henriette Kjær

vil ofte gerne fremstå som den politiker, der er en streg mere human, en streg mere ordentlig i sit syn på de her mennesker, men jeg har ikke fået et eneste forslag til, hvordan fru Henriette Kjær så vil gå ind og hjælpe de her asylansøgere, som sidder på ottende, niende år i asylcentre.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Som ministeren nævnte, er der jo mulighed for en række aktiviteter. Der er mulighed for at foretage sig forskellige ting med hensyn til aktiviteter på centeret, og det er også muligt nu med den nye, udvidede positivliste på jobkortordningen, at man faktisk kan søge arbejde, hvis man er ingeniør eller maskinmester eller bygningskonstruktør for den sags skyld. Selv om man er kommet hertil som asylansøger, kan man faktisk søge arbejde og få arbejds- og opholdstilladelse, hvis man har et job, der er på den liste.

Derudover er der mulighed for frivilligt arbejde, hvis man vel at mærke medvirker til sin egen udsendelse, samt en række andre former for beskæftigelse. Så jeg mener faktisk, at der er nogle muligheder i dag, som ikke bliver udnyttet fuldt ud, og det kunne man da godt prøve at se på hvordan man gjorde.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, at fru Henriette Kjær måske skylder os at uddybe det svar endnu mere, som blev givet til hr. Troels Ravn lige før. Ville det bedste, man kunne gøre for de her afviste asylansøgere, i virkeligheden ikke være at sætte et loft over, hvor lang tid man skulle være i asylcenter? Jeg tror sådan set, det er det, der er det væsentligste spørgsmål.

Jeg synes, det er al ære og respekt værd, at Socialdemokraterne prøver at finde på noget, men jeg synes, at det virker, som om at regeringen og dermed også Det Konservative Folkeparti er lidt for afvisende over for at prøve at finde på noget, der kan gøre en afgørende forskel for de mennesker, der sidder 3, 5, 8, 10 år i et asylcenter.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det var jo en debat, vi havde, da De Radikale var medforslagsstillere på et beslutningsforslag om, hvorvidt der skulle være en grænse for, hvor lang tid man skulle sidde i et asylcenter. Og det mener jeg ikke. Jeg mener, det er problematisk, lang tid mener selvfølgelig, der skal være

indhold i den tilværelse, man har på asylcentre.

Nu har jeg nævnt en række muligheder for ting, man kan foretage sig, men jeg mener, at det forslag, der ligger her, simpelt hen ikke hænger sammen, i forhold til hvordan vi i øvrigt har skruet vores lovgivning sammen, når det gælder udenlandsk arbejdskraft, der kommer til Danmark. Det ser jeg nogle store problemer i, og derfor kan vi altså ikke støtte det.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Fru Henriette Kjær siger, at det var en debat, vi havde, da vi behandlede et tidligere forslag, og det er jo ganske rigtigt.

Kl. 17.30

Jeg tror, at så længe vi ikke finder en rimelig løsning for de mennesker, som tilbringer år ud og år ind i et asylcenter, kommer vi til at have den her debat. Den her debat vil vi have igen og igen og igen, og man kan jo mærke, når man kommer ud i landet og taler med folk, at det er en debat, der optager den danske befolkning utrolig meget. Jeg tror, der er mange, der føler, at vi måske ikke lever nok op til vores ansvar, måske især over for de afviste irakiske asylansøgere, men også over for nogle af de andre afviste asylansøgere, som ikke har mulighed for at tage hjem.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er da selvfølgelig en løbende debat, også fordi vi hele tiden har haft en forventning om, at de kunne komme hjem. Altså, jeg synes jo, det er fornuftigt, at vi har deltaget i krigen i Irak og fået væltet Saddam Hussein. Og da havde vi vel alle sammen en forhåbning om, at tilstandene ville blive sådan, at man som asylansøger kunne vende tilbage til landet. For mange af de irakiske asylansøgere, der sidder i de danske asylcentre, er jo netop flygtet fra Saddam Hussein. Derfor er det jo hele tiden kommet bag på os, at der nu er gået endnu et år og endnu et år.

Det er jo ikke en situation, der er nogen, der har været bevidst om, men tingene har udviklet sig i en retning, vi ikke kunne forudse. Derfor er det da en diskussion værd, at der skal foregå noget på asylcentre og der skal være ordentlige forhold. Og det er der jo også kommet. Der er kommet bedre forhold for børnene, der er blevet taget initiativ til en række ting også med mere aktivitet og bedre forhold for de voksne.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Vi kan selvfølgelig diskutere, om det var en fordel, vi gik ind i Irak, eller ej. Det kan vi diskutere en anden gang. Forholdene i Irak er sådan, at man ikke kan sende nogen af sted. Jeg ved også, at regeringen har haft nogle forhandlinger med de irakiske myndigheder for at give dem et eller andet for, at de tager imod dem, der er afvist. Og det lykkes ikke i øjeblikket. Jeg håber, man finder en eller anden løsning, for vi har den holdning, at når man har fået sin ansøgning behandlet og fået afslag, skal man hjem, hvis man kan komme hjem. Det kan man ikke.

Jeg vil gerne spørge Det Konservative Folkepartis ordfører: Hvad er man bange for? Hvis arbejdsgeberne har brug for de her menneskers hænder, og de her mennesker kan komme og yde et stykke arbejde og klare sig selv økonomisk, indtil de kommer hjem, eller indtil man søger for, de kan komme hjem stille og roligt, hvad er man så bange for? Det vil jeg gerne spørge om.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Vi er ikke bange for noget, men vi bryder os ikke om at stikke folk blå i øjnene, og det er det første, jeg synes det her forslag gør, når man siger til folk, at de nu bare kan arbejde. Men reelt set ligger der jo en lang række begrænsninger, for det er jo svært bare lige at træde ud på arbejdsmarkedet, når man lige er kommet til landet eller for den sags skyld har siddet for længe i et asylcenter og mistet kompetencer. Der skal typisk noget opkvalificering til.

Men derudover er der jo også det, at man så siger: Tag du nu ud på arbejdsmarkedet og pas dit job. Og så er det jo klart, asylansøgeren får en følelse og en fornemmelse af, at vedkommende nu også har fået fodfæste i Danmark. Man kommer ud på arbejdsmarkedet, man tjener sine egne penge og bliver integreret. Og det er da klart, at den dag det så går op for en asylansøger, at han eller hun skal ud af landet igen, bliver det meget, meget svært for vedkommende at forlige sig med den tanke.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er sådan, at vi eller regeringen har lavet forbedringer på flygtningecentrene og givet nogle bedre forhold til børnene. Jeg synes, det har været godt, og man har ikke mistet noget ved det.

Jeg tror heller ikke, man mister noget ved at give de her mennesker, som ikke kan sendes nogen steder hen, hverken til deres hjemland eller et tredjeland – det kan man ikke – noget beskæftigelse. Og man skal ikke bare arbejde. De her mennesker, vi snakker om, har været i flygtningelejrene 3, 4, 5, 6, 7 år, jeg kan blive ved – så mange år. De er ved at rådne i de her flygtningecentre. De er ved at være passive og psykisk syge.

Og det er det, jeg appellerer til regeringen og spørger Det Konservative Folkeparti om: Hvad er man bange for? Hvorfor giver man dem ikke arbejde og siger: Du kan arbejde, indtil vi finder en løsning på hjemsendelsen?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er jo det, der er problemet med det socialdemokratiske forslag. Hvis det nu var målrettet mod afviste asylansøgere, var det en anden sag, men det er det ikke. Der står jo, at man vil have regeringen til at foretage de nødvendige administrative ændringer med henblik på at give asylansøgere adgang til lønnet arbejde.

Asylansøger er man altså fra dag et. Man finder meget hurtigt ud af, om det er en grundløs asylansøger, der derefter hurtigt bliver sendt tilbage. Men resten kommer jo ind i systemet, og så vil de kunne søge job, og det er da uholdbart. Og jeg synes, det er underligt, at Socialdemokratiet ikke vil erkende det.

Kl. 17.35

Og med hensyn til de afviste asylansøgere, der har været her længe, mener jeg, at det er noget helt andet end et fast arbejde, der skal til. For det første tror jeg ikke, der er ret mange, der er i stand til at gå ud og tage et fast arbejde, men skulle der være nogen, så må jeg for det andet sige, at det jo er et signal om, at værså, nu har man sådan set givet vedkommende opholdstilladelse. Og det mener jeg ikke man skal. Jeg mener, at når man er blevet afvist, skal man også sendes tilbage.

Formanden:

Tak til fru Henriette Kjær. Og så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det Radikale Venstre ser med sympati på det forslag, som er fremsat fra Socialdemokraternes side, om, at asylansøgere skal have bedre mulig-

hed for arbejde og praktik, bl.a. adgang til lønnet arbejde og lønnet praktik.

Når det er sagt, synes vi dog ikke, at Socialdemokraterne – jeg er lige ved at sige – går langt nok eller forholder sig til det problem, som vi gerne ville forholde os til.

Vi ser dette forslag som et forsøg på at hjælpe bl.a. også de afviste asylansøgere. Det er vi meget glade for at man gerne gør, og vi er sikre på, at det er et skridt i den rigtige retning. Men for os er det afgørende spørgsmål til syvende og sidst: Hvor længe kan man lade folk sidde i et asylcenter? Det spørgsmål får vi ikke løst med det her beslutningsforslag, og det synes vi er ærgerligt. Vi synes, det er ærgerligt, at man ikke får gjort noget ved det, fordi det er det, der er brug for. Det er den uvished, der er for folk, der sidder i asylcentre, og det er også den ærgrelse, der er rundt omkring i befolkningen over, at vi ikke her på Christiansborg finder en fornuftig løsning med hensyn til de afviste asylansøgere.

Ja, afviste asylansøgere – når det handler om dem – er afviste. Det er sådan set også vores holdning, men vi synes dog, at folk skal have lov til at have en tålelig tilværelse, også hvis de ikke har mulighed for at rejse hjem.

Specifikt omkring irakerne synes jeg, der er grund til igen at nævne, at UNHCR – altså FN's Flygtningehøjkommissariat – har sagt, at selv folk, der ikke i dag kan få asyl, risikerer at blive asylberettigede, hvis man sender dem tilbage til Syd- eller Mellemirak.

Socialdemokraterne skriver i begrundelsen, at man skal hjælpe nogle af de svageste i samfundet. Det gør man også lidt. Vi synes ikke, man gør det nok, men vi støtter som sagt forslaget.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Og så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

I SF har vi læst forslaget positivt i den forstand, at Socialdemokratiet har bevæget sig i diskussionen om først og fremmest afviste asylansøgere og deres forhold i lejrene. Det er i hvert fald det udgangspunkt, jeg tager, for det, jeg siger nu. Og det vil sige, at selve spørgsmålet, om man må arbejde, og om man må komme i praktik og i lønnet praktik, er en positiv ting for de mange mennesker, som efter vores opfattelse har siddet alt for længe i lejrene.

Jeg hørte et par andre ordførere tale om, at man sådan gav et helt forkert signal. Og det er så åbenbart regeringspartierne og Dansk Folkepartis synspunkt. Jeg tror altså, det er helt omvendt. Jeg står her med sådan en uofficiel liste over kompetencer blandt afviste asylansøgere i Sandholmløjren, altså hvad folk har af uddannelse og sådan noget. Det er nogle græsrodsorganisationer, der har samlet det ind. Jeg har forstået, at ministeriet ikke kan lave sådan en liste endnu – man er i gang med det, men man har ikke sådan en liste. Der kan jeg jo se, at der er gymnasielærere, der er ingeniører, der er syersker, der er elektrikere, der er guldsmede, der er lærere, der er kokke, der er ekspedienter, der er kontorassistenter, der er bankfolk.

Det ville da have været langt bedre, om vi for lang tid siden havde givet dem mulighed for at arbejde i stedet for bare at være i de lejre. Det er sådan i den ånd, jeg har læst det her forslag.

Ligesom det er bedre for dem og deres børn at bo under rimelige forhold, og at børnene får ordentlig uddannelse, er det selvfølgelig også bedre for de mennesker, at de går på arbejde og får en tålelig tilværelse.

Og hvad angår kompetencer, vil de jo altså stå stærkere den dag, de kommer tilbage. Og hvis det viser sig, at de ikke kommer tilbage, fordi det altså trækker ud, og hvad der ellers kan ske, vil de jo også stå bedre i det danske samfund. Så det er en win-win-situation at indføre det her. Og jeg har så talt ud fra tankegangen om at give afviste asylansøgere beskæftigelse.

Så vil jeg sige, at man vel ikke kan prale af, at Socialdemokratiets forslag er stjernepræcist, og det må vi måske få afklaret under udvalgsarbejdet, men jeg vil godt påskønne, at Socialdemokraterne har bevæget sig.

Og jeg mener ligesom den foregående ordfører fra Det Radikale Venstre, at man må tage skridtet fuldt ud. Der må være en tidsgrænse for, hvor længe man kan være i lejrene, og der har vi jo fra Det Radikale Venstre og SF og Enhedslistens side fremsat et forslag, som har været førstebehandlet.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg bliver altså nødt til at spørge hr. Steen Gade: Vi er jo enige om, hvis vi holder os til spørgsmålet om de afviste asylansøgere, at vi bør gøre et eller andet for at opklassificere de her mennesker, sådan at de er til gavn for det samfund, de

bliver sendt tilbage til, når det på et tidspunkt skal lykkes. Det er vi enige om.

Det er jo også derfor, at regeringen og Dansk Folkeparti i øjeblikket forhandler om en aftale og ser, om vi kan finde en løsning på det her problem, som statsministeren jo også har sagt det på et af sine pressemøder.

Men er det ikke rigtigt, at vi altså er nødt til at forholde os til det beslutningsforslag, der ligger her i dag? Det beslutningsforslag er jo ikke møntet alene på de afviste asylansøgere, det er møntet på alle asylansøgere, og det er jo der, vi ser problemet. Den her situation mener vi ikke vi kan løse, samtidig med at vi håndterer integrationsopgaven i øvrigt. Så det er derfor, vi har afvist at kunne gå ind for det her forslag.

Kan hr. Steen Gade ikke give mig ret i, vi er nødt til at forholde os til beslutningsforslaget, som det foreligger?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

For det første: Jeg håber da, der kommer noget fornuftigt ud af den åbning, som statsministeren er kommet med, og dermed altså også de forhandlinger, som foregår. Man kunne jo godt ønske sig, at nogle af dem, der brænder mest for de her sager, også engang imellem kunne være involveret i noget af det i stedet for altid at skulle have det serveret, og at det altid skal igennem Dansk Folkeparti først. Men det er jo sådan et lønligt håb, og det tror jeg ikke jeg får opfyldt. Så jeg er glad for, at det er på vej.

Jeg håber, det betyder, at de får lov at arbejde og være i praktik, ligesom der står i det her forslag, og at de kan opkvalificere deres egne kompetencer.

Det andet spørgsmål: Jamen jeg har sagt, at forslaget ikke var så præcist, som jeg kunne ønske mig.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det sidste er jeg da meget enig i. Så det er nok graden af, hvor langt det er fra det, man kunne ønske sig. Vi ser altså bare nogle problemstillinger omkring det her med, hvordan vi skal få folk ud i et lønnet job fra den dag, de kommer som asylansøgere. Jeg synes, der er et meget langt skridt fra det og så frem til det, som ordføreren her og jeg kan blive enige om, nemlig at vi bør gøre et eller andet for at opdatere de der afviste asylansøgere.

Men kan hr. Steen Gade ikke give mig ret i, at der altså er et langt skridt fra det at give mennesker, der kommer, krav på at komme ud i et lønnet arbejde fra dag et, og så til det, som vi er enige om vil være godt for de afviste asylansøgere for at hjælpe dem i en tid, indtil de skal hjem?

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu tror jeg ikke, der står: at man har krav på. Der står: at man har mulighed for. Men det er jo ikke mig, der har lavet forslaget – det må vi jo kigge på i udvalgsarbejdet.

Jeg har talt om afviste asylansøgere, og det er jo et oplagt område, hvor det, der foregår i dag, er helt urimeligt. Det er vi så enige om – det er jo det gode ved det. Så tror jeg, det er rigtigt, at lige i startfasen er der en upræcisering – kan man sige – i forslaget, og der må man arbejde på, hvis vi nu var så heldige, at vi kunne blive enige om det, at få en præcisering af, hvornår det skal gælde. Men vi er grundlæggende enige i, at man under alle omstændigheder kan arbejde, være i praktik, uddanne sig, når man er i flygtningelejr i Danmark, også når man ikke er afvist. Men der er en upræcision om, hvornår den her mulighed gælder.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr: som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Enhedslisten er fuld af sympati for det forslag, der er fremsat her af Socialdemokraterne, men vi må jo ligesom de andre ordførere sige, at der er et behov for at få præciseret, hvad indholdet af forslaget er. Jeg vil dog godt sige, at for mig at se er der ikke noget problem i at sige, at asylansøgere, både i ansøgningsfasen, og hvad angår afviste asylansøgere, som udgangspunkt skal have en adgang til at arbejde og til at tage lønnet praktik.

Men når det er sagt, så er det jo også, som mange ordførere har påpeget, vigtigt at få understreget, hvad det er for en måde, det danske arbejdsmarked fungerer på, og hvordan det er, at asylansøgere kan fungere på et dansk arbejdsmarked. Det er uklart i det her forslag, om der skulle være ment en ubegrænset rettighed uden i øvrigt at lægge nogen bestemmelser ind for, på hvilke betingelser man skulle arbejde, og uden at lægge nogle bestemmelser ind om, hvordan

det fungerer i forhold til andre menneskers adgang til det danske arbejdsmarked.

Når det er sagt, så vælger jeg at læse forslaget ud fra den positive vinkel og læse det sådan, som jeg i hvert fald gerne vil forstå forslaget. Og det vil sige, at det, det handler om, er, at asylansøgere skal have en adgang til arbejdsmarkedet på linje med andre mennesker i det her land og til at tage et arbejde, hvis det er, at de kan få et arbejde, og til at tage en lønnet praktikplads, hvis de kan få det. Alene det vil jo være et fremskridt for det enkelte menneske og samtidig være til at håndtere i forhold til arbejdsmarkedet som helhed.

Hvis vi får de præciseringer med i forhold til det forslag, der ligger, så er jeg enig i, at så vil det være et fremskridt for de mennesker, vi snakker om, og give dem en bedre mulighed, så længe de befinder sig i Danmark, og i så fald vil vi støtte forslaget.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Er der flere, der ønsker ordet? Hr. Troels Ravn som ordfører for forslagsstillerne.

Troels Ravn (S):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Der er ikke mange danskere, der kan forstå, hvorfor beboerne på asylcentre ikke kan få lov til at leve en ordentlig tilværelse og få lov til at forsørge sig selv, indtil de kan rejse hjem. Hvorfor må de ikke arbejde, når de både kan og vil? Integrationsministeren har sammen med fru Britta Schall Holberg og fru Henriette Kjær i deres indlæg fortalt om, hvordan beboerne på asylcentre allerede i dag er i beskæftigelse. Men fakta er altså, at beboerne sygner hen og bliver syge af at sidde passive.

Kl. 17.50

Jeg vil også gerne referere fra det her skrift, der hedder »want2work«, som er et projekt, som Dansk Røde Kors har iværksat, og jeg vil også gerne referere til andre repatrieringsprojekter i de kommunale centre, hvor man klart anbefaler, at asylansøgere får adgang til det ordinære arbejdsmarked.

Der står her, at »want2work« med tiden har gjort sig en række vigtige erfaringer gennem arbejdet med at forberede asylansøgere til arbejdsmarkedet. Der har været positive åbenbaringer, men bestemt også negative. Sidstnævnte kan sammenfattes således: Asylansøgere har ikke adgang til arbejdsmarkedet, den optimale løs-

ning er adgang til ordinær beskæftigelse, og asylansøgere må ikke indgå i lønnet praktikforløb. Dette medfører, at mange asylansøgere må indstille deres uddannelse midt i forløbet umiddelbart uden mulighed for siden hen at fuldføre.

Debatten i dag har desværre også vist, at der bliver lavet mange skinmanøvrer og leveret megen hul retorik og snak, når det handler om de afviste asylansøgere.

Jeg forstår på regeringspartierne, at afviste asylansøgere måske kan komme på kursus, hvis de altså skriver under på, at de så rejser hjem – altså noget for noget. Efter min mening gammel-dags, borgerlig politik, fordi problemet med de her aftaler er, at asylansøgerne reelt ikke på nuværende tidspunkt kan gå positivt ind i aftalen, fordi forholdene i hjemlandet ikke er til, at de kan rejse hjem. Regeringen laver altså skinmanøvrer og ønsker egentlig ikke at skabe en værdig tilværelse for de afviste asylansøgere. Jeg mener, at det er brutalitet og principfast umenneskelighed.

Argumenterne for, at denne utålelige situation skal fortsætte er tyndere end nogen sinde. Forslaget medfører ikke, som det er påstået, en ukontrolleret strøm af flygtninge, og reglerne for, hvornår der kan gives asyl, ændres naturligvis ikke, fordi vi behandler de her mennesker ordentligt.

Jeg har hørt flere give udtryk for det i debatten op til i dag, eksempelvis fru Henriette Kjær og De Konservative, der sammen med flere Venstrepolitikere gerne vil være sådan lige lidt mere humane og ordentlige, men det mislykkes altså gang på gang, når det kommer til stykket. Fordi når det kommer til stykket og De Konservative kan vise reel handling og gøre en forskel, ja, så falder man til patten og lader endnu en gang Dansk Folkeparti og dets helt igennem principfaste umenneskelighed styre forretningen og bestemme slagets gang. Og ganske forstemmende har det også været i dag at være vidne til, at hverken regeringen eller Dansk Folkeparti har nogen forslag til, hvordan vi hjælper de her mennesker, der sidder fast og bliver syge på asylcentre.

Jeg kan kun afslutningsvis endnu en gang opfordre regeringen til at droppe den meningsløse og umenneskelige principfasthed. Fokus skal flyttes fra håbløshed til fremadrettede handlinger, så vi holder op med at bryde ned, men derimod bygger op, giver viden og kompetencer og forbereder de afviste asylansøgere til en tilværelse i deres hjemlande.

Og så her mod slutningen dog et håb, for jeg forstod, at De Konservative godt ville være med til at se på forholdene for de afviste asylansøgere, der ikke kan rejse hjem, og det vil være et fremskridt i den rigtige retning, som jeg ser frem til at få behandlet i det kommende udvalgsarbejde.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren. Først fra fru Britta Schall Holberg.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Nu må ordføreren undskyldte, men jeg kan altså ikke rigtig finde ud af det. Jeg skal lige have et par opklarende spørgsmål: Er Socialdemokratiet ikke enig i, at målet med den afvisning, som disse mennesker har fået, er, at de på et tidspunkt, hvor de kan, skal rejse hjem?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Fuldstændig korrekt. Det er også det, vi siger igen og igen, at det er under den forudsætning, at man skal rejse hjem, når forholdene tillader det, og når der er indgået en hjemsendelsesaftale mellem Danmark og hjemlandet. Men indtil da skal det være muligt at få arbejde og erhverve sig kompetencer fremadrettet. Men netop fremadrettet i det perspektiv, at er man afvist asylansøger, så skal man rejse hjem, men indtil man kan det, skal man bygges op.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Ja, og det fører nemlig til det næste, fordi ordføreren gav en malende beskrivelse af, hvor synd det er for mennesker, at de går i gang med noget, en uddannelse, et arbejde, og så bliver de pludselig afbrudt i det – og så fortsætter jeg tankegangen og tænker, at det da må være en ekstra byrde at lægge oven i et menneske, der i forvejen har en vanskelig situation.

Kl. 17.55

Skildrer ordføreren med den beskrivelse netop ikke det, der vil være situationen, hvis mennesker får et lønnet arbejde, nemlig at de pludselig skal hjem, og så bliver de afbrudt i det, og så skal de slippe de forbindelser, de har fået til det land, som ligesom på en eller anden måde er kommet til at stikke dem blå i øjnene, med hensyn til at de kunne blive i al tid og evighed? Er

ordføreren da ikke bange for, at det er noget umenneskeligt noget, der her sker?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Problemerne er jo netop, som det også beskrives i det her »want2work« under Røde Kors, at asylansøgere i dag ikke må indgå i lønnede praktikforløb. Derfor kan man starte i praktik, men man bliver afbrudt i sin uddannelse, når man skal i den del af praktikken, som er lønnet. Jeg løber gerne den risiko, at man undervejs i det her forløb må rejse hjem, fordi forholdene nu tillader det. Jeg mener stadig væk, at det har været en god investering, at man, så længe forholdene ikke var til, at man kunne rejse hjem, dog var i meningsfuld beskæftigelse her i Danmark. Man fik nogle kompetencer bygget op, som man kunne bruge fremadrettet.

Det må da langt være at foretrække frem for at fastholde principfast meningsløshed, at fastholde, at de her asylansøgere skal blive på centrene, nogle af dem helt op til 9-10 år.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nu gør den socialdemokratiske ordfører meget ud af at fortælle om, hvad han mener De Konservative står for. Det er fuldstændig korrekt, at vi meget gerne vil være imødekommende over for at give de afviste asylansøgere, der er i venteposition, en mulighed for at opkvalificere sig, således at de er til gavn for deres hjemland, når de skal hjemsendes. Det er vi Konservative ikke alene om, det er vi i regeringen jo enige om, og det er også det, statsministeren har meldt ud.

Men jeg synes bare ikke, det er særlig fair af Socialdemokraterne at bruge det i argumentationen for det her beslutningsforslag, der handler om noget helt andet end bare en opkvalificering af de afviste asylansøgere. Forslaget handler om noget helt andet, nemlig at asylansøgere skal have mulighed for at kunne brødføde sig selv. Det er helt nye tanker, det er jo slet ikke det, vi snakker om.

Jeg synes, at Socialdemokraterne, hvis de vil noget, må fremsætte forslag, der målrettet udgår fra de argumenter, man bruger i debatten.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg må da også gå ud fra, at hr. Allan Niebuhr er vidende om, at den her opkvalificering også indebærer, at man kan komme i lønnet praktik, for

at det skal være en reel opkvalificering. Altså, praktik starter eksempelvis med et ulønnet praktikforhold og afsluttes med et lønnet. Det er det, jeg har hørt.

Det skal siges, at der i dag ikke har været mange konstruktive forslag – der har vel ikke været nogen overhovedet – fra hverken De Konservative, Venstre eller Dansk Folkeparti til, hvordan vi kan hjælpe de her mennesker. Men det, jeg ellers sådan har hørt, er, at man kan indgå en kontrakt, at man kan få en uddannelse, hvis man skriver under på, at man rejser hjem. Jeg vil sige, at det i min optik, som forholdene er i eksempelvis Irak, ikke er en reel kontrakt, for asylansøgeren har jo ikke noget at gå ind i sådan en kontrakt med, fordi forholdene altså ikke er til, at vedkommende kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er ikke så mærkeligt, for vi sidder i en forhandlingssituation, og vi åbner jo ikke op herinde, fordi der er et socialdemokratisk beslutningsforslag om, at asylansøgere under et skal have den mulighed. Vi begynder jo ikke herinde at bruge det i vores argumentation for noget helt andet.

Det, der er tanken med at opklassificere de her afviste asylansøgere i den tid, de sidder i venteposition, er sandelig ikke at give dem lønnet arbejde. Det er at hjælpe dem til at få nogle kvalifikationer, som de kan tage med til hjemlandet og bruge der. Vi snakker ikke om, at de dermed skal kunne brødføde sig selv eller noget som helst andet.

Når de her forhandlinger er tilendebragt, skal vi nok komme og fortælle, hvad det er, der kommer ud af det. Men jeg synes stadig væk, der er meget langt fra de argumenter, der bliver brugt her i salen i dag, til det socialdemokratiske beslutningsforslag, hvis man går ind og nærlæser det.

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg regner med, at hr. Allan Niebuhr vil erkende, at regeringen har et væsentligt ansvar for asylansøgernes forhold og et væsentligt ansvar for, at vi har så mange asylansøgere, der sidder og sygner hen på asylcentre, og at vi anstændigvis bør gå ind og se konstruktivt på, hvordan vi kan hjælpe.

Derfor forventer jeg da også, at vi i det kommende udvalgsarbejde kan se på og nå nogle løsninger, og jeg lyttede da til – og med stor interesse – at De Konservative gerne ville være med til at se på forholdene for de afviste asylansøgere, de, der ikke kan rejse hjem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 207: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 12/4 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Britta Schall Holberg (V):

Det er en stor dag for de 1.878 voksne og 1.024 børn, der er omfattet af det lovforslag om dansk statsborgerskab, som vi nu behandler. Hvis man vil overtale sig om sandhedsværdien i det udsagn, kunne man deltage i Folketingets årlige statsborgerskabsdag. Også i år kom de nye statsborgere langvejs fra for at være med. Det viste for mig, at det er en begivenhed for dem, der får dansk statsborgerskab, men det er også en begivenhed for os at byde de nye statsborgere velkommen hertil.

Når det er en begivenhed for de nye statsborgere, er det jo, fordi det er en stor beslutning at skifte statsborgerskab. Vi ved fra samtaler på statsborgerskabsdagen, at det kan tage 40 år eller mere, et helt liv måske, før man tager det store spring. Det er jo, fordi loyaliteten over for det land, hvis statsborger man hidtil har været, er så